

IHMINEN LUONNON JA
LUONTONSA HYÖTYEKSPONENTIN
KOHOTTAJANA — KULTTUURI-
IHMINEN

K. T. JUTILA, FIL. TOHT.,
HELSINGIN YLIOPISTON AGRAARIPOLITIIKAN PROFESSORI

*BY RAISING THE DEGREE OF
UTILISING HIS EXTERNAL AND INTERNAL NATURE MAN
BECOMES THE CULTURED PERSON*

Ihmisen olemassaolo perustuu luonnossa olevan tilan, ajan, aineen ja energian hyväksikäyttöön. Mitä korkeamman hyötyeksponeentin hän voi näille luonnon antimille antaa, sitä korkeampi on inhimillinen kulttuuri.

Ihmisen elämä on sidottu tilaan. Ollakseen olemassa ihminen tarvitsee määrätyn pinta-alan ja kuutiotilan. Mutta hänen tarpeitensa tyydyttämiseen ei riitä yksin se pinta-ala ja kuutiotila, minkä hänen fyysillinen olemuksensa valtaa, vaan hän tarvitsee enemmänkin tilaa, kuten rakennuksiin, kalustoon, teihin, kasvien viljelykseen, metsästykseseen, kalastukseen, urheiluun. Hänelle ei riitä yksin maan ja veden tarjoama pinta-ala, joilla hän joka hetki laajentaa hyötyaluettaan, vaan hän valtaa yhä uutta hyötytilaa maan ja veden pinnan alla sekä avaruudessa. Ei riitä vain se, että uusia alueita joutuu yhä voimaperäisemmän maan- ja metsänviljelyksen, karjan, maan- ja vedenriistan kasvatuksen, kaivos-, liikenne-, teollisuus- ja urheilutoiminnan piiriin, vaan samalla saa avaruuden käyttö yhä uusia muotoja: pilvenpiirtäjät, monenlaiset johdot ilmassa, ilmaliikenne, radio. Maan alle kaivetaan kaivoksia, kaivoja, tunneleita, asuntoja. Vedenalaiset sukeltavat merien syvyydessä. Voimaperäisen elämän keskuksissa, kuten suurkaupunkien valtakadun varsilla, maksavat neliö- ja kuutiometrit tilaa satumaisia summia. Nyt puhutaan jo ilman omistamisesta, ja kaupungit myyvät kuutiotilaa, vaatiessaan määrättyiltä lisäkerroksilta, myöntäessään rakennuslupia, korkeita maksuja kuutiotilaa kohden.

Luonnossa oleva tila on osa ulottuvaisuutta ja avaruutta, jota ihminen koettaa siis saattaa hyödyttömästä tai vahingollisesta hyödylliseksi.

Kielteistä eli hyödyttöntä on tila silloin, kun se esim. etäisyyden muodossa erottaa toisistansa ihmisen tarpeet ja niiden tyydyttimet.

Niinpä maapallolla voi olla toisessa paikassa polttavia tarpeita, esim. nälkää ja janoa, mutta toisessa yllinkyllin, pilaantumaan asti, viljaa ja vettä vahingoksi asti. Matka näiden paikkojen välillä on kuitenkin niin pitkä, tai ihmisten toimettomuus niin suuri, etteivät tarve ja sen tyydytin pääse kohtaamaan toisiansa. Vasta yrittelijäisyyttä, tiedonantotoimintaa ja liikennettä kehittämällä voi ihminen poistaa tilan tuottamat haitat. Ajateltakoon vain, miten radio on viestinviejään ja lentokone hevoseen nähden lieventänyt etäisyyden tuottamat haitat.

Samoin kuin avaruus on rajaton, mutta ihmiselle käytännöllisesti rajoitettu, on ijankaikkisuuskin rajaton, mutta ihmisen käytettävissä oleva aika rajoitettu. Tämä merkitsee, että ihminen on sidottu aikaan. Rajattomasta ijankaikkisuudesta on ihmisen käytettävänä vain hänen elinikänsä. Se on parhaassa tapauksessa 70 tai 80 vuotta. 80 vuotta on 29 200 vuorokautta. Jokaisessa vuorokaudessa on vain 24 tuntia.

Sivistyksestä sanotaan, että se merkitsee tarpeitten lisääntymistä. Tämä edellyttää taas tarpeiden tyydyttimien, s.o. tarvikkeiden, lisääntymistä käyttöä. Sivistys ja sen nousu merkitsee siis, että ihminen aikayksikössä, esim. vuorokaudessa, s.o. 24 tunnissa, kuluttaa yhä enemmän.

Jokaisella ihmisellä on ensinnäkin hänen fyysiset tarpeensa, joita hänen tulee, kuten esim. energiatarvetta, tyydyttää joka hetki. Sen hän tyydyttää pää-asiansa nauttimastaan ravinnosta. Mutta lisäksi tulevat vaatteet, asunto, kalusto, s.o. jokapäiväinen leipä laajassa merkityksessä, jota merkitystä lisäävät yhä n.s. kulttuuritarpeet ihan rajattomiin.

Tarpeitten tyydyttimet antaa — jos antaa — luonto aineen ja energian muodossa. Mutta kun luonnolla on ihmisen tarpeisiin sinänsä sopivia hyödykkeitä niukalti, on niitä keinotekoisesti lisättävä. Tämä toiminta vie taas ihmiseltä aikaa. Niinpä elintarvikkeista jo retiisi tarvitsee kasvaaksensa 2—3 viikkoa, peruna 6—10 viikkoa, ruis noin vuoden, tukkipuun aina 50—100 vuotta. Lihan saa tosin kananpojasta 2—3 ja siasta 6—8 kuukaudessa, mutta härästä

vasta parin vuoden päästä, lukien niiden syntymisestä. Kantamisaika tulee vielä lisäksi. Ei myöskään asuntoa, kalustoa y.m.s. saada muuten kuin käyttämällä niiden valmistamiseen huomattavasti aikaa ja vaivaa.

Ihmisten välttämättömienkin tarpeitten tyydyttämiseen kuluu suuri osa ihmisen lyhyttä ikää »otsansa hiessä», joka vuorokaudesta monta tuntia. Ja tämä on tarpeen siksi, että ihminen kuluttaa jokaisen elämänsä hetki.

Kulutustaan ihminen pystyy lisäämään vain tuottamalla joka vuorokausi yhä enemmän, käyttämällä aikansa ja ikänsä mahdollisimman hyödyllisesti. Mitä korkeampi on ihmisellä hänen aikansa hyväksikäytteksponentti, sitä voimaperäisempää viljelystä hän harjoittaa.

Kulttuurikansain kasvatusta-, kulutus- ja tuotantojärjestelmät pyrkivät eritoten juuri ajan, tuon rahan arvoisen, mahdollisimman korkeaan hyväksikäyttöön. Kulttuurikansat ja -yksilöt tajuavat, että mitä enemmän kansat ja yksilöt tuottavat aikayksikössä, sitä enemmän ne voivat kuluttaa ja sitä enemmän on mahdollisuuksia uuden pääoman muodostamiseen.

Luonnossa on mittaamattomat määrät ainetta ja energiaa, mutta ei aina sellaisella paikalla eikä sellaisessa muodossa, että ne olisivat soveliaita ihmisen tarpeisiin. Vieläpä ne ovat usein haitallisia ihmiselle. Siksi ihmisen tulee niistä vahingolliset tehdä vahingottomiksi tai hyödylliseksi ja hyödyttömät tai vähähyötyiset enemmän hyödylliseksi, siirtämällä, muovailemalla ja muuntamalla ainetta ja energiaa tarpeittensa mukaiseksi, s.o. kohottamalla niiden hyötyeksponenttia vähimmällä tilan, ajan, aineen ja energian hukalla.

Nykyaikaisen talouselämän johtavana periaatteena on tilan, ajan, aineen ja energian mahdollisimman tehokas hyväksikäyttö. Siihen pyrkivät sekä yksityiset että kansantaloudet, jopa koko maailmantalous.

Ihminen, etsiessään luonnossa olevalle tilalle, ajalle, aineelle ja

energialle mahdollisimman korkeata hyötykerrointa, viljelee samalla omaa luontoansa: terästä tahtoaan, teroittaa älyään, karkaisee ruumistaan, johtaa hyödyllisen työn turpiinin kautta vietensä villit voimat. Samalla hänen tunne-elämänsä rikastuu ja hienostuu.

Korkea taloudellinen kulttuuri ja korkea hengen viljely seuraavat toisiansa.

Ihminen, joka pystyy tehokkaasti muuntamaan luonnon tiloineen, aikoineen, energioineen hyödylliseksi, ihminen, joka kulttivoi itsensä, oman luontonsa, on sekä aineellisessa että henkisessä mielessä kultturi-ihminen.

Kulttuuri-ihminen on voimakeskus, joka levittää voimaa ja valoa ympäristöönsä, johtaa toisiakin ihmisiä, kansansa, kansoja, ihmiskuntaa, luonnon ja ihmislunnon herraksi.

BY RAISING THE DEGREE OF UTILISING HIS
EXTERNAL AND INTERNAL NATURE MAN BECOMES
THE CULTURED PERSON

BY

K. T. JUTILA, PH. D.,

Professor of Agricultural Economics at Helsinki University.

SUMMARY

Man's existence on the earth depends upon his ability to make use of the space, time, material and energy provided for him by Nature. The higher the degree which man is able to attain in utilising nature's gifts, the higher, too, is Human Culture,

Man is dependent on the Space which surrounds him. Man himself and his activities occupy a certain area and volume in the world. In supplying his needs and wants man populates and uses the surface of the earth; he forces his way into the bowels of the earth, he invades the water and the air, he erects skyscrapers. Man eliminates the negative sides of space; he develops means of traffic; he employs electricity and aeroplanes.

Man is bound by Time, but he makes time profitable, too, by his activity. Man's lifetime, however, is only as the twinkling of an eye compared with eternity. Because of that this short Human Life should be used intensively. That also means a high standard of life. Nevertheless, it should be remembered that there is a scarcity of commodities. But the more new economic values are produced within a unit of time, the more time is saved, the more opportunities there are for consumption, the greater is the capacity for a high standard and fulness of life.

The Material and the Energy supplied by Nature are either useful, unprofitable or injurious to man. In any case, very few things are useful by their nature. Because of that it becomes a matter of necessity for man

to raise the degree of utilising nature's products in converting and forming them suitably to human needs and wants.

The more able a nation is to raise the degree of utilising the space, time, material and energy at its disposal, the higher is the culture and the standard of life of the nation.

Man's activities in raising the degree of utilising his physical endowments cultivate his own mental and physical nature. They strengthen him physically and mentally. His energy, consisting of natural impulses and instincts, becomes converted to profitable energy, extending widely to his surroundings and stimulating his fellow-creatures. While raising the degree of utilising external nature, the human senses are sharpened, feeling grows deeper, the will becomes stronger and the body is made more effective.

Man in his ability to attain a high degree in utilising his external and internal nature is The Cultured Person.